

pre nezletilú M., složil tam len čiastku 5.000 Kč, kdežto 2.000 Kč u seba zadržal. Disciplinárne oznámenie pre tento čin bolo učené dňa 18. decembra 1935, tedy už po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty, stanovenej v § 102 adv. zák., takže sa trestnosť tohoto disciplinárneho prečinu premlčala. K tomu sa podotýka, že podstata disciplinárneho prečinu bola spoznávaná, pokiaľ ide o uvedený čin, práve len v nesložení peňazí na určený cieľ, tedy v jednotlivom úkone, ktorý je tiež rozhodný pre počítanie začiatku a behu doby premlčacej; stav trvajúceho zadržovania peňazí na účet útrat, ktoré mal obvinený proti složiteli peňazí, resp. proti osobám ním zastúpeným, bol považovaný za základ disciplinárneho prečinu podľa § 68, písm. a), a § 69, písm. c), adv. zák., ktorý preto premlčaný nie je a treba v tom smere rozsudok disciplinárneho súdu preskúmať s hľadiska podstaty samého činu a obvinenia na ňom založeného.

V tomto smere spatruje disciplinárny súd vinu obvineného v tom, že sľúbil dať P-ovi podrobný soznam útrat, ale neurobil to ani na viacnásobné súrenie, takže strana nemá vec vybavenú od roku 1932. Predovšetkým treba poukázať na to, že podľa zistenia disciplinárneho súdu z poručenských spisov, keď strany súhlasne u súdu dňa 28. januára 1933 udaly, že sa pre nezl. M. správne uložila z kúpnej ceny čiastka 5.000 Kč, obvinený prehlásil, že zbývajúca čiastka kúpnej ceny bude vyplatená N-ovi. Obvinený však tvrdí, že má proti nemu ešte väčšiu pohľadávku za vykonané práce. Ponevác je na základe uznania P. a podľa bodu 3 uzavrenej smluvy zistené, že P. a N. mali platiť útraty za určité práce s prevedením kúpopredajnej smluvy spojené a týmito bol obvinený poverený, nie je disciplinárne trestné, keď si obvinený — nedostavší, ako tvrdí, preddavok — ponechal peniaze, složené uňho pre stranu v Amerike bývajúcu, ako preddavok na svoje útraty. Nie je disciplinárne previnenie ani v tom, že strane nevyúčtoval, keď tvrdí a nebolo to vyvrátené, že všetky práce ešte neboly skončené.

Z poručenských a z disciplinárnych spisov je bezpochybné zrejme len to, že sa P. domáhal vyúčtovania teprv 3. októbra 1935, lebo v svojej svedeckej výpovedi o predchádzajúcich upomienkach obvineného nič neudal. Obvinený predložil disciplinárnemu súdu dňa 16. marca 1936 vyúčtovanie a i v tom poukazuje na to, že všetky práce nie sú ešte skončené. So zreteľom na to, že to nie je vyvrátené, nevidí odvolací disciplinárny súd disciplinárne previnenie v udánlivom oneskorenom vyúčtovaní a obvineného v tomto smere tiež oslobodzuje. Spor alebo pokračovanie podľa § 18 zák. čl. LIV:1912 nie je v behu, takže poukaz disciplinárneho súdu o uložení peňazí do súdnej úschovy tu nedopadá.

Čís. 329 dis.

Finančná prokuratúra nie je oprávnená podať odvolanie proti rozhodnutiu v disciplinárnej veci proti advokátovi obvinenému, že sa dopustil trestného činu v dopise zaslanom tomuto úradu.

(Rozh. zo dňa 12. júna 1937, Ds IV 30/37.)

N a j v y š š í s ú d ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci proti Dr. A., advokátovi v R., odmietol odvolanie podané finančnou prokuratúrou proti usneseniu disciplinárneho súdu advokátskej komory.

D ô v o d y:

Finančná prokuratúra v B. žiadala štátne zastupiteľstvo v R., aby po prípade zakročilo proti obvinenému advokátovi pre spáchanie trestného činu urážlivými výrokmi v dopise na tento úrad. Štátne zastupiteľstvo postúpilo toto oznámenie advokátskej komore, ktorá po vyžiadaní osvedčenia obvineného pominula zaviesť disciplinárne pokračovanie. Proti tomuto usneseniu podala odvolanie finančná prokuratúra a žiadala tiež štátne zastupiteľstvo, aby aj ono podalo odvolanie. Avšak štátne zastupiteľstvo, ktorému tiež bolo doručené zastavujúce usnesenie, nepodalo odvolanie, ale postúpilo dopis finančnej prokuratúry advokátskej komore bez prehlásenia, že sa k odvolaniu pripojuje.

Z toho plynie, že štátne zastupiteľstvo v tejto veci odvolanie nepodalo, ale že toto podala len finančná prokuratúra.

Ponevác tu nešlo o súkromoprávny záujem štátu, ale o urazenie finančnej prokuratúry, tedy o eventuálne chránenie verejného záujmu, nebola finančná prokuratúra oprávnená podať odvolanie.

Podľa § 79 zák. čl. XXXIV z r. 1874 disciplinárne pokračovanie môže byť nariadené buďto na žiadosť zástupcu advokátskej komory, alebo následkom sťažnosti súkromných osôb, alebo na oznámenie niektorého súdu, štátneho zástupcu alebo inej vrchnosti. Medzi oprávnenými ku sťažnosti zákon označuje súkromnú stranu a súd alebo inú vrchnosť samostatne a oddelene. Podľa § 101 cit. zák. súkromná strana môže podať aj súkromnú žalobu, naproti tomu vrchnosti, ktorá podala disciplinárne oznámenie, zákon nepriznáva toto právo. Podľa toho vrchnosť a súkromná strana nemajú rovnakých práv pred disciplinárnym súdom. Ponevác podľa § 79 cit. zák. rozhodnutie disciplinárneho súdu treba doručiť zástupcovi komory, štátnemu zástupcovi, obvinenému advokátovi a tam, kde je sťažujúca sa súkromná strana, aj tejto, a odvolanie môžu podať tieto strany, medzi ktorými urazená vrchnosť nie je uvedená; ponevác ďalej aj nariadenia §§ 84 a 95 cit. zák., vzťahujúce sa na právo odvolania, sú v shode s § 79 cit. zák., napokon ponevác podľa §§ 79, 84, 95 a 100 cit. zák. štátny zástupca má zastupovať verejný záujem, tedy má hájiť aj autoritu vrchnosti a cieľom chránenia verejného záujmu má právo odvolania, preto urazená vrchnosť — v tomto prípade finančná prokuratúra — nemá práva odvolania proti konečnému rozhodnutiu disciplinárneho súdu. Preto bolo treba odmietnuť odvolanie jako podané neoprávnenou stranou.